

Волео бих да ми, макар сада, када је фрка прошла и ствар се (привремено?) смирила, сви они који су претходних дана по медијима стварали атмосферу „ратног“, или бар ванредног политичког стања објасне шта има „скандалозно“ у томе ако досадашњи председник државе изрази жељу да се поново кандидује за председника и ако очекује да га у томе подржи странка коју је он основао и довео на власт? Или у чему је тачно грех ако тражи од свог „политичког сина“ да му, у случају сопствене кандидатуре „врати“ странку коју му је, преузимајући функцију председника, добровољно – и управо на наговор тог свог „сина“ – несмотрено препустио?!

Наравно, политички живот има своју динамику. Фер плеј је већ и у спорту све заборављенији појам, а камоли у вртачама и брлогу актуелне балканске политике. Нигде, дакле, не пише да је до тога морало доћи, нити да је Вучић, чак и ако му је то некада обећао, морао да изађе у сусрет Николићевим очекивањима да – нешто попут Путина и Медведева – изврше „велику рокаду“ на месту председника и премијера. Могао је, али и не морао. Свако ко иоле познаје политичке односе у Србији, а нарочито унутар радикалско-напредњачког троугла Шешељ-Николић-Вучић не може бити превише изненађен било каквим исходом и велеобртом. Али свакако да у Николићевом захтеву, односно жељи, није било ничега што би заслуживало овакву медијску хајку и политички погром, којем је био изложен.

Треба само поређати наслове и изјаве које су СНС функционери, коалициони партнери и сервилна медијско-аналитичарска булумента претходних дана изrekli поводом саме најаве Николићеве кандидатуре („Нож у леђа Вучићу – Николић прешао на страну жутих бандита, странаца и тајкуна“, „Мишковић платио Томи да изда Вучића“, „Колико кошта образ?“, „Николић се напио Томоваче, па објавио кандидатуру“, „Драгица наредила: Томо, иди на Вучића“, итд, итд.) и све ће вам бити јасно.

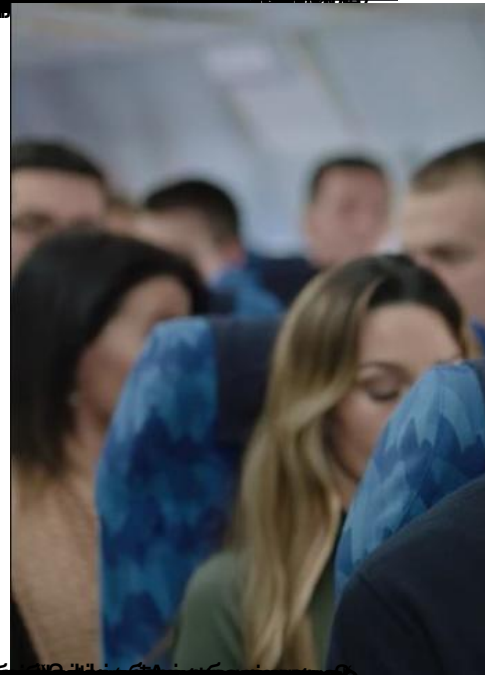
Да ли ико заиста верује да је ишта од тога могло бити изречено, а поготово на такав начин бити објављено и истакнуто пласирано, а да није било одобрено и наручено са „највишег места“?

Да ли ико заиста верује да је ишта од тога могло бити изречено, а поготово на такав начин бити објављено и истакнуто пласирано, а да није било одобрено и наручено са „највишег места“? При чему је посебно занимљиво и индикативно било то како се у „прозападним“ медијима (Блиц) потенцирало Николићево русофилство („Руси дали Николићу 20 милиона евра да се кандидује“), док је у оним – деклеративно – проруским и радикално напредњачким (Информер, Телеграф, Пинк) задатак био да се Николић максимално оцрни и раскринка као „западњак“ и издајник који је, ето, продао душу Америци, Сорошу, тајкунима и „жутој банди“.

Да ли ико заиста верује како су Ивица Дачић, Палма и Карић „уценили“ Вучића, па он, јадан, ето, шта је могао друго него да се мимо своје воље кандидује за председника? Да ли ико од читалаца овог текста заиста може да поверује како би поменути тројац (Ивица-Палма-Богољуб) имао „срца“ да одбије љубазну молбу Александра Вучића да заједно са њим сложено подрже Николићеву кандидатуру? Или да би Вучићеви министри и потпредседници попут Стефановића, Зоране, Вучевића или Вулина у било ком филму могли да дођу код Вучића и кажу нешто у стилу: „А, не Шефе. Не долази у обзир. Ми нипошто нећемо да подржимо Тому, мораш се ти кандидовати, или отказујемо послушност и рушимо ти владу“? Не, не, и наравно – не. Нико нормалан и иоле упућен у српске политичке прилике не може имати икакве илузије у вези са тим.

Кандидатура, медијска тортура, диктатура

Пише: Ђорђе Вукадиновић
петак, 24 фебруар 2017 22:34

Медијска тортура, кандидатура, диктатура